

Chương 145: Reinhardt Và Charlotte Cùng Lên Lút Làm Gì Đó (3)

(Số từ: 3447)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:41 PM 10/05/2023

Khi tôi đột nhiên bật dậy như vậy, Charlotte nhìn tôi, khuôn mặt cô ấy trắng bệch, dường như linh hồn cô ấy sắp lìa khỏi xác.

“C-có chuyện gì vậy... Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Vừa rồi tôi đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó vụt qua mắt mình...”

“Eee!”

Tất nhiên, đó không phải là một con ma mà tôi đã nhìn thấy, nhưng nước da của Charlotte dường như còn nhợt nhạt hơn trước lời nói của tôi. Tôi không biết Charlotte rất sợ ma.

Không, ngay cả những người miễn nhiệm với kinh dị cũng chắc chắn sẽ nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi của họ ở một nơi kỳ quái như vậy—ở đó cực kỳ rùng rợn.

Tôi rất biết ơn về điểm thành tích, nhưng điều đó không gửi cho tôi thông báo hoàn thành nhiệm vụ như thế để dọa tôi, phải không? Nếu một cái gì đó

như thế đột nhiên xuất hiện, tất nhiên tôi sẽ rất ngạc nhiên!

Dù sao đi nữa, trong khi cố gắng tìm ra sự thật về Giáo hội Ma thần, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ liên quan đến ma quỷ ở nơi xa lạ đó.

Bóng ma ở khắp mọi nơi. Tuy nhiên, chúng tôi không thể nhận thức được chúng.

Thực tế là nhiệm vụ đã hoàn thành sau khi tôi nghe những lời của Dettomolian có nghĩa là anh ta đang nói sự thật.

Ah.

Hê hê.

Phải.

Ma đã ở khắp mọi nơi xung quanh chúng ta, phải không?

Tôi ước gì mình không biết về điều đó, nhưng vì đã biết nên tôi có cảm giác như có thứ gì đó sẽ bật ra sau lưng nếu tôi ngủ quay lưng về phía cửa sổ.

*Lắc Lắc Lắc

“Re-Reinhardt... Bình tĩnh đi.”

Charlotte đặt tay lên đùi tôi khi cô ấy nhận thấy chân tôi run khá dữ dội.

Thay vì trấn an cô ấy, tôi thậm chí còn sợ hãi hơn cả cô ấy! Tôi đã nhận được nhiều câu trả lời khách quan hơn nhờ thông báo hệ thống đó!

“Ma... thường không làm hại người khác...”

Vì vậy, cậu đang nói rằng có những tình huống mà họ làm hại mọi người sao, đồ khốn!

—Dettomolian.

Tôi thậm chí còn cảm thấy kiệt sức hơn tôi tưởng khi chúng tôi thực sự kết thúc cuộc nói chuyện. Tôi cảm thấy mình hiểu tại sao mọi người tránh xa anh ấy... Tuy nhiên, tôi biết đó không phải là lỗi của anh ấy.

Đừng nhồi nhét những sự thật mà người khác không muốn nghe vào đầu họ!

“Nhân tiện... Có một điều cậu muốn hỏi sao?”

“à... Vâng, đúng vậy.”

Mục đích ban đầu của chúng tôi là hỏi về câu lạc bộ có tên là Exodium.

Tuy nhiên, có vẻ như chúng tôi đã cố gắng vào hang chuột để bắt một số con chuột nhưng thực sự phát hiện ra rằng một con rắn hổ mang đang sống ở đó. Chúng tôi đã tìm thấy một nơi dường như còn nguy hiểm và quỷ quyệt hơn Exodium.

“Phía trên nơi này... Có một câu lạc bộ tên là Exodium... Cậu có biết về nó không?”

Tuy nhiên, vì chúng tôi phải làm gì đó với mục đích ban đầu của mình, Charlotte đã lấy hết can đảm và hỏi anh ấy câu hỏi. Dettomolian gật đầu trước từ Exodium.

“Đó là nơi... Tầng trên.”

Có vẻ như anh ấy biết vì cả anh ấy và Exodium đều tổ chức các hoạt động của họ vào ban đêm. Charlotte vui lên một chút, nghĩ rằng cô có thể mọi được manh mối từ anh ta.

"Ồ vậy ư? Cậu có biết các thành viên của câu lạc bộ đang làm gì không?"

Tuy nhiên, anh chàng đó có vẻ không phải là người quan tâm đến môi trường xung quanh. Tôi chắc chắn rằng anh ấy không biết nhiều về nó.

“...Tôi đã đăng ký rồi.”

"...Huh?"

Tuy nhiên, câu trả lời của anh ấy hoàn toàn khác với những gì tôi mong đợi.

Có vẻ như ban đầu Dettomolian đang cố gắng tìm một số người học cùng lĩnh vực với mình hơn là thành lập một câu lạc bộ của riêng mình. Có rất nhiều câu lạc bộ, và thậm chí còn có nhiều người hơn với nhiều sở thích khác nhau.

Tuy nhiên, linh hồn và ma thuật là những sở thích khá thú vị, và khi anh ấy đang tìm kiếm danh sách các câu lạc bộ, có vẻ như câu lạc bộ có tên Exodium đã lọt vào mắt xanh của anh ấy.

Bề ngoài, mục đích của câu lạc bộ đó là 'Nghiên cứu các hiện tượng đặc biệt', vì vậy Dettomolian

sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc quan tâm đến nó.

Rốt cuộc, phù thủy và tinh linh cũng có thể được coi là những hiện tượng đặc biệt.

“Điều kiện để trở thành thành viên của họ khá nghiêm ngặt... và hơi mơ hồ, nhưng tôi đã có thể đăng ký...”

Tôi không biết làm thế quái nào mà anh ta đăng ký được, nhưng Dettomolian bằng cách nào đó dường như là một thành viên của câu lạc bộ.

"Vì thế? Những loại hoạt động nào họ đã làm ở đó?"

“ ... ”

Dettomolian hơi nghiêng đầu sang một bên như đang cân nhắc điều gì đó.

“Họ không nghiên cứu các hiện tượng đặc biệt... Họ chỉ là những người kỳ lạ.”

Làm thế nào những kẻ kỳ lạ để anh ta gọi họ là kỳ lạ?

Dettomolian bắt đầu giải thích mọi thứ về các thành viên.

“Thấy chưa... Có một số người tin rằng sức mạnh bóng tối đang ngủ yên trong họ... Có một số nói rằng họ là tái sinh của loài rồng nhưng bị mất trí nhớ... Một số nói rằng họ là người kế vị của Đại Ác ma đã nổi dậy chống lại thiên đường và bị trục

xuất... Những người đó luôn chiến đấu với một số người nói rằng bản thân là tái sinh của một thiên thần...”

KHÔNG.

Cái gì?

“...?”

Charlotte có vẻ hơi bối rối như thể cô ấy không hiểu đúng những gì anh ấy đang nói.

“Dù sao thì... Họ thật kỳ lạ...”

Tôi đã tự hỏi tại sao những người đó lại thấp như vậy...

Không phải đó chỉ là một câu lạc bộ dành cho học sinh cấp hai mắc hội chứng Chuunibyou thôi sao? Có phải họ đang nhập vai không?

Có phải họ đã sử dụng Ma pháp [cách âm] trong phòng để ngăn người khác chế giễu họ vì những gì họ đang làm?

Charlotte bắt đầu sắp xếp lại những suy nghĩ của mình với vẻ mặt bối rối.

“Vậy... Câu lạc bộ có tên Exodium đó là... dành cho những người nghĩ rằng họ có sức mạnh phi thường để tập hợp lại và nói về những điều liên quan đến hoàn cảnh của họ, nhưng trên thực tế, họ chỉ... Nói thế nào nhỉ? Có từ nào để diễn tả điều này không...?”

“Nhập vai.”

“Nhập vai? P-phải... Nhập vai... Đó là mục đích của câu lạc bộ đó sao?”

"...Đúng."

Đôi mắt của Charlotte rung lên dữ dội như thể cô ấy cảm thấy rằng những gì cô ấy đang nói là hoàn toàn vô lý.

“Tại sao họ lại... muốn làm một việc như vậy?”

Có chuyện gì với họ vậy!?

Charlotte dường như không hiểu tại sao những người đó lại làm những việc như vậy.

"...Tôi không biết."

Ngay cả Dettomolian cũng không biết tại sao họ lại làm vậy—rốt cuộc thì anh ấy không mắc hội chứng Chuunibyou.

K-không, ý tôi là...

Vẫn...

Chẳng phải họ đã từng nghĩ điều gì đó như '...Có lẽ tôi thực sự là một người đặc biệt sao?' khi họ còn học cấp hai?

Nó có phải là một cái gì đó rất xấu? Phải chăng họ chưa bao giờ có những suy nghĩ như vậy?

Có phải chỉ có tôi? Họ thực sự không hiểu lỗi suy nghĩ như vậy sao? Nghiêm túc?

Tôi có thực sự gần gũi với những người Exodium hơn hai người đó không...?

“Những người đó nói về việc có sức mạnh bóng tối và là những sinh vật thuần túy bóng tối, vì vậy có rất nhiều tin đồn rằng họ là tín đồ của Giáo hội Ma thần...”

Charlotte gật đầu lia lịa như thể cuối cùng cô cũng hiểu tại sao những lời buộc tội ngớ ngẩn rằng câu lạc bộ Exodium chứa đầy những người tôn thờ Ma thần lại trở nên phổ biến như vậy.

Một số điều họ đang nói bị rò rỉ ra bên ngoài.

Các thành viên của Exodium đều là những đứa trẻ mắc hội chứng Chuunibyou, vì vậy đôi khi họ sẽ nói một số điều kỳ lạ về việc trở nên xấu xa hoặc là sự tồn tại của bóng tối thuần túy, đó là lý do tại sao tin đồn về việc họ là tín đồ của Giáo hội Ma thần đã bị cắt xén.

Đó là lúc tôi cũng nhận ra tại sao Hội trưởng hội học sinh của Temple và Hội trưởng hội học sinh của Royal Class không nói cho bất kỳ ai biết chi tiết về câu lạc bộ và chỉ nói rằng nó không có gì to tát.

Họ đang cố gắng bảo vệ sự toàn vẹn của các thành viên Exodium.

Họ đã không thông báo chính xác vì họ sợ rằng các thành viên sẽ bị trêu chọc nếu những điều như vậy bị tiết lộ!

Hội trưởng hội học sinh của Temple... Tôi không biết họ, nhưng họ thực sự là một người tốt!

“Tôi cảm thấy trống rỗng...”

Charlotte đã hy vọng rằng nó sẽ không có gì to tát; tuy nhiên, vì tình hình đã thực sự kết thúc không có gì đáng lo ngại, cô ấy thở dài như thể cô ấy thất vọng.

Cục Nghiên cứu Huyền bí hóa ra nguy hiểm hơn nhiều so với Exodium.

Dù sao...

Chúng tôi xác nhận rằng Exodium chỉ là một câu lạc bộ tầm thường mà không cần phải vào đó. Tôi cũng đã hoàn thành nhiệm vụ liên quan là tìm ra sự thật đằng sau những tin đồn, nhận được 300 điểm thành tích.

Những tín đồ của Giáo hội Ma thần?

Không có ai trong Temple cả.

“Nhưng tại sao cậu lại rời câu lạc bộ?”

“...Lần đầu tiên tôi đến một trong những cuộc họp của họ, họ đã hỏi tôi sức mạnh tiềm ẩn của tôi là gì... Vì vậy, tôi đã cho họ xem.”

Ah.

Tôi đã có thể tưởng tượng những gì đã diễn ra.

“Tất cả bọn họ bắt đầu khóc và phát điên...”

Quầng thâm quanh mắt Dettomolian càng đổ bóng sâu hơn.

Charlotte bối rối hỏi một câu hỏi khác.

“Cậu đã cho họ xem cái gì?”

“...Chiếm hữu.”

Đồ Khốn điên.

Khuôn mặt của Charlotte hoàn toàn tái nhợt.

“...Ah. T-tôi chỉ nói điều này đề phòng thôi, được chứ? Cậu không cần phải cho tôi thấy kỹ năng đó như mọi khi, được chứ?”

Tên khốn điên rô đó đã đến một nơi đầy những người giả điên và cho họ thấy sự điên rồ thực sự trông như thế nào.

Đối với những người chỉ nhập vai và nói những điều như, “Tôi là một đấng tối cao của bóng tối, lol,” Sẽ không có gì lạ khi tất cả họ đều tè ra quần sau khi anh chàng đó cho họ thấy những gì anh ta có thể làm .

Mọi người sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn khi họ được nhìn thấy sự thật, vì vậy Dettomolian đừng như không đến Exodium nữa sau đó.

Dù sao, sự thật đã được tiết lộ. Tin đồn về Giáo hội Ma thần là hoàn toàn giả mạo.

“V-vậy thì, Detto... Hẹn gặp lại ở ký túc xá.”

“Vâng... Tạm biệt...”

Tuy nhiên, Charlotte đã biết về sự tồn tại của Phòng Nghiên cứu Huyền bí, dường như cần phải thực hiện một số biện pháp đối phó.

Sau khi rời tòa nhà câu lạc bộ, Charlotte và tôi đi về phía trạm xe điện.

“Haizz... Tôi rất vui, nhưng tôi cũng cảm thấy khá trống rỗng... Cảm giác này là gì vậy?”

Charlotte thở dài thườn thượt. Nếu thực sự có tín đồ của Giáo hội Ma thần bên trong Temple, đó sẽ là một vấn đề lớn, nhưng giống như Ceres đã nói, họ chẳng hơn gì một số người nhập vai.

Càng lớn tuổi, họ càng ít bị ảnh hưởng bởi những kiểu cách như vậy.

Charlotte cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cô ấy dường như cũng cảm thấy thất vọng và cảm thấy kỳ lạ khi biết rằng mọi chuyện chẳng hơn được bao nhiêu.

“Tại sao họ lại làm những việc như vậy?”

“T-thì...”

Charlotte dường như không hiểu tại sao mọi người lại làm điều gì đó như vậy, cả đời cô chưa bao giờ nghe nói về điều gì như vậy.

Cô ấy không hiểu vì cô ấy chưa bao giờ mắc phải căn bệnh đó trước đây. Tôi thậm chí không có một trường hợp xấu như vậy của nó. Vậy điều gì đã khiến con người mắc phải hội chứng Chuunibyou? Mặc dù tôi đã nghĩ về nó, tôi không có manh mối. Và rồi suy nghĩ của tôi lang thang đến một nơi hoàn toàn khác.

“Hmm... Nghĩ lại thì, thực ra, tôi nghĩ... tôi đã nghe nói về những gã Exodium đó trước đây.”

“Cậu đã nghe nói về họ trước đây?”

Khi tôi lắng nghe những gì Dettomolian nói, tôi nhớ tôi đã nghe nói về những người như họ ở đâu.

“Ừm, khi tôi làm bài kiểm tra [sức mạnh siêu nhiên] của mình... chúng tôi đã làm một số thí nghiệm sử dụng sức mạnh của tôi.”

“À... Ừm. Tôi biết về điều đó.”

Tôi không biết [sức mạnh siêu nhiên] của Charlotte là gì, nhưng cô ấy gật đầu như thể cô ấy biết tôi đang nói về điều gì. Cô ấy có lẽ đã trải qua một bài kiểm tra tương tự.

“Tuy nhiên, giáo viên phụ trách có chút lo lắng về điều gì đó.”

“Cô Rollandria?”

“Vâng.”

Charlotte và tôi học cùng lớp do cô Rolandria giảng dạy, người phụ trách bất cứ thứ gì liên quan đến [sức mạnh siêu nhiên]. Có lẽ cô ấy cũng biết về [năng lực siêu nhiên] của Charlotte.

“Bởi vì khả năng của tôi là [tự đề xuất]... Cô ấy nói rằng nếu tôi là loại người đó, mọi thứ có thể trở nên thực sự nguy hiểm.”

“Huh? Cô ấy nói cậu là người như thế nào... Ah.”

Sau khi suy nghĩ một chút về nó, Charlotte dường như đã nhận ra.

“Vậy nếu cậu tin rằng mình là một loại sinh vật bóng tối nào đó, thì đó là thứ mà cậu sẽ trở thành... Thế-đại loại thế?”

Khóe miệng cô ấy giật giật khi cô ấy nói như thể cô ấy thấy nó quá kỳ lạ.

Không, đó không phải là một sự tồn tại đen tối nào đó, chỉ là một thứ gì đó thực sự tuyệt vời. Đó là cách nó đã được.

“Chính xác thì, cô ấy lo lắng rằng tôi sẽ thực sự trở thành một vị thần nếu tôi tin rằng mình là một vị thần... Nhưng lo lắng về điều đó là vô ích bởi vì khả năng của tôi hóa ra không phải là toàn năng như vậy.”

“Nhưng tại sao cô ấy lại lo lắng về những thứ như thế?”

Cô Rollendria đã nói rõ ràng với tôi về một nhóm như thế.

“Chà, một số đứa trẻ nghiêm túc và hoàn toàn tin rằng chúng là một sinh vật vĩ đại nào đó... Ví dụ, chúng tin rằng chúng là những con rồng bị mất ký ức chỉ vì đóng vai một nhân vật... Một số đứa trẻ chỉ như vậy thôi.”

Cô ấy đã hỏi tôi liệu tôi có phải kiểu người như vậy không vì điều đó có thể dẫn đến rất nhiều rắc rối.

'Chà, cậu biết không? Đôi khi có một số học sinh trung học năm hai tin rằng họ là thần... Nghiêm túc đấy... Và... nếu không phải là thần, thì đó là một số sinh vật tà ác to lớn... Có một người nghĩ rằng mình là một con rồng đã mất trí nhớ... Điều này phổ biến một cách đáng ngạc nhiên.'

Cô Rollendria chắc chắn đã nói thế.

Charlotte lắng nghe tôi với cái miệng hơi há hốc.

"À... Vậy những gì cậu nói..."

"Vâng..."

Giáo viên... Rốt cuộc thì cô đã đánh nhau kiểu gì vậy?

Chúng tôi đi đến trạm xe điện, cầu nguyện cho sức khỏe tinh thần của cô Rollendria. Vì đã quá khuya nên chỉ có một số người trở về sau khi kết thúc hoạt động câu lạc bộ.

"..."

...

"..."

...

"..."

...

Sự im lặng của ba người tràn ngập nhà ga.

Một thuộc về tôi.

Một cái khác thuộc về Charlotte.

"..."

...

Và người cuối cùng thuộc về Redina, cô học trò nhỏ.

Cô ấy là một sinh viên năm hai với tài năng [Vô niệm].

Chúng tôi không trao đổi lời nào.

Chúng tôi thậm chí không hành động như thể chúng tôi biết nhau.

Tuy nhiên, khi tôi thấy khuôn mặt cô ấy đỏ bừng với vẻ mặt gần như cầu xin tôi đừng nói chuyện với cô ấy...

Tôi biết những gì đã xảy ra ở đây.

Cô ấy đang cắn môi, và tôi thậm chí có thể nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán cô ấy.

Hừm, cô ấy đã nói rằng cô ấy 15 tuổi, phải không? Có những đứa trẻ 15 tuổi mắc hội chứng Chuunibyou, phải không?

Tôi không hỏi cô ấy bất cứ điều gì. Tuy nhiên, chỉ có thể có một lý do khiến cô ấy hành động như vậy, phải không?

Đó có phải là ý của người ta khi nói “lương tâm cắn rứt không cần người buộc tội” không?

Phải.

Họ mặc áo choàng khi họ đến buổi họp mặt, nhưng khi họ quay lại, sẽ ít bị nghi ngờ hơn nếu họ chỉ mặc quần áo bình thường, vậy đó có phải là lý do tại sao cô ấy không mặc nó vào lúc này?

Tôi có thể nhìn thấy từ phía sau cô ấy có một mảnh vải đen thò ra khỏi túi xách của cô ấy.

Điều đó làm cho nó chắc chắn 100%.

Khi tôi tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô ấy, cổ cô ấy từ từ quay về phía tôi, di chuyển như một con búp bê bằng thiếc rỉ sét.

“K-Ko-ko-ko... Kouhai? ừm! Hừm! ừm! Hừm! C-cậu đang làm gì ở đây? Đêm khuya như vậy? Có việc gì ở đây không...?”

Redina đang trên đường trở về từ hoạt động câu lạc bộ của mình, cảm thấy xấu hổ, sau đó cô gặp Kouhai của mình, người lẽ ra không nên ở đó. Chắc hẳn cô ấy đang nghĩ điều gì đó như, ‘Cậu ta đang làm cái quái gì ở đây vậy?!’

Nói cách khác: nó giống như gặp một người bạn cùng trường sau khi đi mua sắm ở Akihabara về khi cô ấy đang giả vờ là một học sinh bình thường ở trường!

Đó là một tình huống khá khó xử.

“Ồ, cô đã ở đây, Senpai. Xin chào?”

Trước khi tôi có thể trả lời, Charlotte đã trả lời cô ấy trước.

"Ah. C-cô-công chúa, đ-đâ-đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau phải không?! R—rấ-rất vui được gặp cô..."

“...Tại sao cô lại lo lắng như vậy?”

“K-không... k-không có gì đâu.”

Tôi nên làm gì?

Trêu chọc cô ấy hay không trêu chọc.

Trêu chọc cô ấy hay không trêu chọc.

“Vậy, thiết lập của cô là gì? Một con rỗng? Hay là Ác quỷ?”

Câu trả lời là trêu chọc!

Radina gần như gục ngã.

“Có lẽ cô đã bắt đầu nghĩ rằng mình thực sự là một con rỗng bởi vì bản thân có khả năng sử dụng phép thuật...?”

“!!!!”

Có vẻ như tôi đã đóng một cái đinh vào đầu.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading